

BERTRICE SMALL

**ZAKÁZANÉ
RADOŠTI**

Předmluva

Žena v účtárně se podívala na zprávu, kterou tūkala do počítače, a zachichotala se. „Napadlo tě někdy, proč Emily Shanská Channel sleduje, Gail?“ zeptala se své kolegyně v kabelové televizi Suburban Cable.

„Ze stejného důvodu jako všechny my ostatní,“ odpověděla Gail. „Aby měla dlouhej, neuspěchanej, neuvěřitelnej sex. Nevím, kdo tohle vysílání, nebo co to vlastně je, vymyslel, ale jsem děsně ráda, že existuje.“ Podívala se na kolegyni. „Co myslíš, že to skutečně je, Doreen? Chci říct, že neznám žádnou jinou televizní stanici, která ti umožní vysnít si svý erotický fantazie a pak si je na vlastní kůži užít. Myslíš, že je to kouzlo? Nebo něco horšího? Ale vždyť je to fuk! Možná by to maximálně zajímalo mýho starýho, kdyby věděl, co dělám, když je na noční,“ zahihňala se.

Doreen se rozesmála. „Jo, asi je lepší, že to nevíme,“ pronesla. „A já bych určitě nechtěla, aby se o tý stanici můj muž dozvěděl. Chlapi by se ji buď snažili zrušit, nebo by ji chtěli pro sebe. Je to ženská záležitost.“ Stiskla tlačítko TISK, a když z tiskárny vyjela faktura, složila ji a vsunula do orazítkované obálky s předtištěnou adresou. „V dnešní době používá Channel spousta ženskejch v Egret Pointe,“ poznamenala. „Hele, je poledne. Nezajdeme si na oběd, Gail? Škoda že teď Channel nevysílá.“

„Naopak,“ namítna Gail. „Podle mě je to tak lepší. Kdyby vysílali každej den a ne jen od osmi večer do čtyř ráno, nikdo by nic neudělal. Kam chceš jít na jídlo? Co třeba do toho čínskýho bistra dole v ulici?“

„Jo,“ souhlasila Doreen. „Chodím tam ráda. Vezmi si kabát a jdeme.“

Kapitola 1

Mám špatnou zprávu a ještě jednu špatnou zprávu. Kterou chceš slyšet jako první?“ Aaron Fischer se podíval přes velký mahagonový stůl na Emily Shanskou, neboli Emilii Shannovou. Byl to podsaditý muž kolem šedesátky, který nosil dokonale ušité obleky od Armaniho. Měl perfektně upravené nehty a kolem plešaticího růžového temene pečlivě zastřížené šedivé vlasy – tedy to, co z nich zbylo. Na prostředníku levé ruky se mu blýskal zlatý prsten s gravírovaným keltským uzlem. Stejný znak zdobil i zlatý špendlík v jeho hedvábné kravatě.

„To mě sem táhneš až z Egret Pointe kvůli špatným zprávám?“ zamračila se Emily. Výraz v Aaronových obvykle vřelých hnědých očích se jí ani trochu nelíbil. Dnes je měl vážné. To nevěstilo nic dobrého. „Tak dobře,“ povzdychla si teatrálně. „Nejdřív mi řekni tu horší a pak tu, která tak špatná není.“

„Nejsem si jistý, která ti bude připadat horší,“ pronesl pomalu. „Kirku!“ zavolal na svého obchodního a životního partnera. „Můžeš na moment?“

Kirkland Browne se vynořil jako džin z láhve. Jeho kancelář se nacházela hned vedle Aaronovy a spojovací dveře mezi nimi nechávali obvykle otevřené. Byl vysoký, štíhlý a jakoby samý úhel. Byl stejně elegantně oblečený jako jeho přítel, na levé ruce měl stejný prsten a v kravatě špendlík. „Co je?“ zeptal se netrpělivě a krátkozrace zamžoural světle modrýma očima přes zlaté obroučky brýlí na čtení. „Dělám na těch smlouvách pro Scofield a je to děsná fuška.“

„Emily chce vědět, která z těch zpráv je horší,“ pronesl Aaron a lehce pokrčil rameny.

„Pokud nebudeš psát o sexu otevřeněji, Stratford ti po téhle poslední knížce neobnoví smlouvu,“ oznámil Kirkland Browne bez obalu. „A teď jí, Aarone, řekni zbytek.“ Otočil se, a než překvapená Emily stačila zalapat po dechu, zmizel ve své kanceláři.

„Cože? Jak to myslí, že mi neobnoví smlouvu? Píšu pro ně už jedenáct let, Aarone. Moje knížky neprodělávají. Nemám přemrštěné finanční požadavky a vytvořila jsem si širokou a věrnou základnu čtenářek,“ vybuchla Emily.

„Chtějí něco smyslnějšího. Sex je v módě. Agresivní hrdinky letí. Co k tomu dodat, Em? Tohle jde teď na odbyt. Buď se musíš přizpůsobit, nebo jít do penze,“ prohlásil a opět pokrčil rameny. „Za poslední roky sis vydělala spoustu peněz.“

„Je mi teprve jednatřicet,“ podotkla Emily. „Na to, abych šla do penze, jsem moc mladá, sakra!“

„Pak tam dej víc sexu,“ odpověděl nesmiřitelně.

Emily se zamračila a nakrčila rovný nosík. Více sexu? Nemožné! Pro jiné spisovatelky třeba ne, ale pro ni ano. „Aarone, vždycky jsem psala pro Stratford. Moje knížky mají skvělé recenze. Čtenářky mě zbožňují. Vybudovala jsem si jméno. Doprčic! Říkají o mně, že jsem americká Barbara Cartlandová. Zaplňuju mezeru na trhu.“

„Cartlandová je po smrti a stejně tak její knížky,“ pronešl optimisticky. „Kromě toho jsi mnohem, mnohem lepší spisovatelka, než kdy byla ona, Emily. A píšeš lepší romány s originálnějšími zápletkami, propracovanějším stylem a zajímavějšími hrdiny. Ale v téhle nové knížce musí být víc sexu, jinak ti další smlouvu nemůžu zaručit. Mrzí mě to a souhlasím se vším, co jsi řekla, ale nedá se nic dělat, drahoušku. Píšeš pro Stratford a Stratford chce víc erotiky.“

„Tolik, pokud jde o loajalitu,“ zamumlala Emily naštvaně. Potom si vzpomněla: špatná zpráva a ještě jedna špatná zpráva. „Co dál?“ zeptala se ho nervózně. Může existovat ještě něco horšího než to, co právě slyšela?

„Rachel Wainwrightová odešla do penze,“ oznámil Aaron. Připravil se na výbuch, který bude po jeho sdělení

následovat, a blesklo mu hlavou, jestli by neměl ze stolu vytáhnout čichací sůl.

„V pátek v poledne jsem s Rachel mluvila, Aarone. Dneska je úterý. O odchodu do penze neřekla ani slovo. Myslím, že moje redaktorka by se mi o takové maličkosti zmínila,“ opáčila Emily odměřeným tónem. „Vyhodili ji, nemám pravdu? J. P. Woodsová ji vyhodila. Ta děvka ji nikdy neměla ráda.“

„Odešla do penze,“ opakoval Aaron tvrdohlavě. „Nic jiného v tom nebylo. Proboha, Emily, Rachel je pětasedmdesát. Nejvyšší čas, aby si ten dům v Connecticutu ještě užila. Tvým novým redaktorem se stane její dlouholetý známý. Bude se ti líbit.“

„Přítel?“ Emily stoupl hlas o několik oktáv. „Přítel? Nechci dělat s chlapem!“

„Michael Devlin je fajn,“ pokusil se ji Aaron uklidnit.

„Chceš, abych tam dala víc o sexu, a spolupracovala při tom s chlapem?“ Emily bušilo srdce jako splašené. Její dokonale uspořádaný malý svět se rozpadal a ona tomu nemožila zabránit. Samozřejmě že by mohla knížku napsat, odevzdat ji a tím s publikováním skončit. Peněz má dost. Ale co bude po zbytek života dělat, když nebude psát romány? Nic jiného neumí. Je to její vášeň. Smysl její existence. Povzdychla si. Nechce s psaním přestat a neudělá to, sakra! Musí být nějaká možnost, jak se tomu požadavku Stratfordu vyhnout.

„Pozval jsem Michaela Devlina na oběd. Za chvíli na nás bude čekat v té anglické čajovně na Madison Avenue, kterou máš tak ráda. Vlak do Egret Pointe ti jede každou chvíli.“

„Dneska? Ty chceš, abych se s ním seznámila dneska? A nejsem tu vlakem,“ dodala Emily. „Přijela jsem s tvou sestrou. Chtěla si zajít do salonu Georgette Klingerové a pak se podívat po obchodech. Až budu hotová, mám jí zavolat.“ *Bože!* Kdyby věděla, že ji čeká oběd s novým redaktorem, vzala by si na sebe něco lepšího, třeba nějaký kostým. V kostýmu se cítila jistěji.

„Rina je tady?“ Překvapilo ho to. Jeho sestra navštívila New York jen zřídka. „Neřekla mi, že přijede.“ Hluboce Rinu miloval, ale znervózňovala ho.

„Nechce s námi jít na oběd,“ uklidnila ho Emily s úsměvem. „Sam tvrdí, že přibrala a potřebuje pár kilo shodit. Prý si dá u Klingerové salát. Vždyť víš, jak je teď posedlá zeleninou.“

„Kdyby se necpala koblihami, nemusela by držet diety,“ poznamenal Aaron. „Ale to jí neříkej.“

Emily se rozesmála. „Neboj, ale souhlasím, že sladkosti jsou její prokletí.“ Potom opět zvažněla. „Než půjdeme na oběd, chtěla bych si promluvit s Rachel, Aarone.“

Aaron se zvedl od stolu a pronesl: „Zavolej si z pevné linky. Šetři si volné minuty na mobilu, zlato. Číslo na Rachel do Connecticutu je pod sedmičkou.“ Když viděl její překvapený pohled, dodal: „Jezdíme k ní s Kirkem na víkend.“ Po těch slovech vyšel z místnosti.

Emily vstala, obešla stůl a uvelebila se v Aaronově velkém, pohodlném křesle z černé kůže. Když uslyšela tiché cvaknutí, otočila se a zjistila, že spojovací dveře mezi jeho a Kirkovou kanceláří se diskrétně zavřely. Přitáhla si telefon, stiskla sedmičku, a zatímco se číslo samo vytáčelo, poslouchala elektronické pípání. Jedno zazvonění. Druhé. Třetí. *Bud' prosím doma, Rachel*, pomyslela si zoufale.

„Haló?“ V sluchátku se ozval Rachelin vřelý hlas.

„Rachel? Tady Emily. Co se stalo? A proč dostanu místo tebe redaktora?“

Rachel Wainwrightová se jejímu dotazu babičkovsky zachichotala. „Už jsi ho viděla? Je to fešák, Emily,“ pronesla. „Kdybych byla o čtyřicet let mladší, hned bych si dala říct. Drahoušku, byl nejvyšší čas, abych odešla do penze. Vlastně jsem to měla udělat už dávno. To každodenní vstávání a chození do redakce byl jen zvyk. Zlozvyk.“

„Zůstaneš v Connecticutu nastálo?“ zeptala se Emily.

„Jo. Chci prodat družstevní byt a jednou provždy se odstěhovat na venkov,“ pronesla Rachel Wainwrightová vážným hlasem.

„Rachel...“ zaváhala Emily. „Děláš dobře?“

„Ach, drahoušku! To víš, že dělám dobře. Martin se postaral, abych měla slušnou penzi. Věrnost Stratfordu se mi nakonec vyplatila, což spousta jiných šéfredaktorů říct nemůže. Skoro před padesáti lety jsem si koupila družstevní byt. Můj otec vždycky tvrdil, že nejlepší je investice do nemovitosti. Už dávno se mi to vyplatilo a teď mi vynese malé jmění. A protože žiju sama, po finanční stránce rozhodně trpět nebudu, drahoušku. A taky jsem dobře investovala na burze. V červnu pojedu do Anglie a na srpen jsem si pronajala vilu v Tuscany. Nechceš se na mě přijet podívat?“

„Nutí mě, abych dala do knížek víc erotiky, Rachel. Nedokážu to,“ vyhrkla Emily. „Aaron s Kirkem tvrdili, že jestli na to nepřistoupím, Stratford mi neprodlouží smlouvu. Nemyslím, že mám letos v kartách výlet do Tuscany, ale zní to fantasticky.“

„Aaron s Kirkem mají pravdu,“ odpověděla klidně Rachel, „ale napanikař, Emily. Jsi skvělá spisovatelka a dokážeš to. Ví, že to dokážeš. A Michael Devlin je vynikající redaktor. Pracovala jsem s ním. Ví, jak dostat ze svých autorů to nejlepší, drahoušku.“

„Jeho jméno je mi povědomé,“ poznamenala Emily, „ale nedokážu si ho zařadit.“

Rachel se pobaveně zasmál. „Řeknu ti jeden příběh, ale musíš mi slíbit, že si ho necháš pro sebe. Aaron s Kirkem ho znají, ale je to dost ožehavá záležitost.“

„Prosím, prosím, povídej!“ škemrala Emily. „Víš, že drby zbožňuju.“

„Michael Devlin přišel do Stratfordu před sedmi lety. Z Random House. Už začal mít jméno jako skvělý redaktor a Martin Stratford ho zlanal slibem, že časem dostane vlastní edici. J. P. si ho téměř okamžitě všimla. Právě se stala ředitelkou firmy. Ví, že jsi o ní slyšela spoustu pomluv, a všechny jsou pravdivé.“ Rachel se rozesmála. „Je to nymfomanka. Zneužívá chlapy, a když jich má plné zuby, najde si další oběť. A protože si zásadně vybírá své pod-

řízené, nikdo, kdo si váží své práce, ještě nevyvolal skandál ani si na ni nestěžoval.

Jakmile spatřila Michaela Devlina, okamžitě se jí na něj začaly sbíhat sliny. Vyjela po něm, ale on ji ignoroval a vyhýbal se všem jejím pokusům o svedení. J. P. to nejdřív překvapilo. Ještě nikdo jí neunikl ani ji neodmítl. Zpočátku si myslela, že si s ní hraje. Vzrušovalo ji to, protože obvykle jí její oběti pokorně podlehly. Fascinovalo ji, že se s ní zřejmě snaží bojovat. Trvalo to déle než rok a vyvrcholilo to před šesti lety na vánočním večírku.

J. P. na sobě měla své tradiční sněhobílé oblečení. Dobře se na ně pamatuju: vlněné pouzdrové šaty s hlubokým výstřihem do V. Někdy v tu dobu se nechala ostříhat nakrátko a obarvit nazrzavo. Když se posilnila několika margaritami, podařilo se jí dostat Devlina do kouta, a to myslím doslovně. „Rachel se tiše zasmála. „Začala ho osahávat, všude. Snažil se ji zdvořile zastavit, ale už dávno ztratila zábrany a poslouchala kundu, ne mozek.“

„Rachel!“ vyjekla Emily, když to slovo uslyšela.

„Promiň, drahoušku, ale jinak se to prostě vyjádřit nedá. J. P. byla tenkrát tak rozjetá, že by jí nevadilo, kdyby si to s ní rozdal přímo na místě. Ale on to samozřejmě neudělal. Chytil ji za ruku, odstrčil ji od sebe a tím nejchladnějším tónem, jaký jsem kdy od něho slyšela, pronesl: ‚Já si svoje milenky vybírám, J. P., a tebe jsem si nevybral.‘ Pak se k ní otočil zády, zamířil k Martinovi, a když mu popřál veselé Vánoce, odešel.“

„Panebože, to musel být pro J. P. trapas, i když mě nikdy nenapadlo, že ji budu litovat,“ prohlásila Emily. „Jak se ale Devlin dostal do Londýna?“

„Jakmile Michael z večírku odešel, J. P. se vrhla na Martina a začala ho přesvědčovat, aby ho propustil. Tvrdila, že po ní vyjel a že se musela bránit. Prý s někým takovým nemůže pracovat. Martin samozřejmě věděl, jak se věci mají, stejně jako spousta dalších lidí. Nehodlal o Devlina přijít, ale současně chtěl, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. J. P. je pro nakladatelství vynikající ředitelka. A tak ho pře-

ložil do pobočky v Londýně, což Michaelovi vyhovovalo. Pochází totiž z Dublinu. Jeho anglicko-irský přízvuk se ti bude líbit.“

„Proč se vrátil do Států?“ chtěla vědět Emily. „J. P. není z těch, kteří zapomenou na urážku. Je pomstychtivá, Rachel. To dobře víš.“

Rachel se na okamžik odmlčela a pak řekla: „Něco ti povím, ale to si nech taky pro sebe, Emily. Martin hodlá letos odejít do částečné penze. Chtějí s Anitou cestovat. Ani jedna z jeho dcer nemá o nakladatelství zájem. Obě se provdaly za lékaře. Jenže Martin nechce firmu prodat. Přejmenším ne teď. J. P. může dělat ředitelku, Michael Devlin šéfredaktora, ale Stratford bude potřebovat nového výkonného předsedu. J. P. si myslela, že má tuhle funkci v kapse, ale nemá. Martin se zatím nerozhodl, proto povolal Michaela zpátky do Států, aby převzal moji práci. Teď tě J. P. využívá k tomu, aby získala post výkonné předsedkyně, a současně se snaží Michaela jednou provždy zbavit. Máš pravdu: je pomstychtivá a nezapomněla mu, že ji veřejně odmítl. Napětí mezi nimi je evidentní.“

„Nechápu to, Rachel,“ pronesla Emily a nervózně se v Aaronově velkém koženém křesle zavrtěla. „Co s tím mám společného já?“

„Hele,“ odpověděla Rachel, „nikdo, koho znám, nemá J. P. rád – včetně mě. Ale je fakt profík a pod jejím vedením šlape Stratford jako hodinky. Martin se poslední dva roky nenápadně stahuje do pozadí a veškerou zodpovědnost nese na ramenou J. P. Touží po postu výkonné předsedkyně Stratfordu a všem, co je s tím spojené. Faktem je, že si ho zaslouží, Emily. Jenže Martin chce, aby firma zůstala silná, což znamená, že potřebuje v nakladatelství špičkového šéfredaktora, a tak povolal z Londýna Michaela Devlina, aby zaujal moje místo. J. P. a Devlin by se spolu měli naučit pro dobro firmy vycházet. A na vlastní uši jsem slyšela, jak Martin říká, že funkce výkonného předsedy je k máni. Bude si hrát své malé hry a J. P., přestože se chová suverénně, je prostě nejistá.“

Rachel si zhluboka povzdychla. „J. P. se tvoje romány nikdy nelíbily, ale to víš. Firma na tobě slušně vydělává, ale je jasné, že kdybys psala pikantněji, s tvým jménem a dosavadní úspěšností by na tobě vydělali ještě víc. Jenže J. P. si myslí, že to nedokážeš. Domnívá se, že jsi pruderní a že přechod od romantických příběhů k erotickým nezvládneš. Je taky přesvědčená, že dokáže finanční ztrátu, která po tvém odchodu Stratfordu vznikne, nahradit půltuctem dalších autorek, které se sexu v knížkách nebojí. A jedna z nich se na trhu určitě prosadí. Vždyť víš, že úspěch je otázkou náhody.

Řekla tedy Martinovi, aby si tě vzal na starost Michael Devlin, protože jsi jako autorka patřila pod šéfredaktorku. Kdyby tě prý předala řadovému redaktorovi, brala bys to jako degradaci. Martin souhlasil. Má tě rád, ale to taky víš. A Devlinovi nesmírně důvěřuje. Ví, že J. P. umí být nemilosrdná, ale nevěří, že by ti zničila kariéru a ohrozila jeho firmu jen proto, aby se pomstila chlapovi, který před lety odmítl její milostné návrhy. Jsi figurkou na šachovnici, Emily. Jestli tě Devlin přesvědčí, abys psala erotičtější romány, vyhraje. V tuhle chvíli to pro J. P. představuje hrozbu. Koneckonců, redaktor, který se stará o proslulou autorku, má jistou moc. Mohl by odejít a ty s ním. Ale jestli tě přesvědčit nedokáže, prohrajete oba. Tvoje kariéra by mohla stagnovat, přinejmenším dočasně, a ty víš, jak je těžké se v téhle branži znovu prosadit. Devlinova pověst by rozhodně utrpěla, a jakmile Martin jmenuje J. P. na své místo, udělá Michaelovi ze života takové peklo, že odejde sám. Je to hrdý chlap. Takže musíte uspět oba.“

„Netlačíš na mě, že ne?“ zeptala se Emily stroze.

Rachel se rozesmála. „Ty to dokážeš, drahoušku,“ opakovala. „Jsi tak talentovaná, Emily. Víím, že to bude těžké, ale zvládneš to. A Devlin ti s tím pomůže. Jak se ta tvoje nová knížka jmenuje?“

„*Statečná vévodkyně*,“ odpověděla Emily. „Děj se odehrává za vlády teroru v době francouzské revoluce. Je to příběh *Scarlet Pimperlové* naruby.“

„Chytré,“ konstatovala Rachel. „Spoustu příležitostí pro pár žhavých milostných scén,“ poznamenala. „No, musím končit, drahoušku. Mám schůzku se zahradní architektkou. Zdá se, že právě dorazila. Kdykoli budeš něco potřebovat, zavolej. A na Devlina se můžeš spolehnout, Emily. Věř mi.“

„Vždycky jsem ti věřila,“ pronesla Emily. „Ale chlap jako můj redaktor... Já prostě nevím.“

„Nebud' vůči němu předpojatá dřív, než se s ním seznámíš a budeš s ním nějakou dobu pracovat,“ poradila jí Rachel. „Tak zatím.“

Spojení se přerušilo a Emily zavěsila. Chvilí seděla v Aaronově křesle, a když se její dlouholetý literární agent vrátil do kanceláře, s povzdechem vstala.

„Hotovo? Jak se má Rachel?“ zeptal se.

„Právě má schůzku se zahradní architektkou,“ odpověděla Emily. „Chce žít v Connecticutu a prodat byt tady ve městě. Tvrdí, že je finančně zajištěná. Doufám, že to neříká jen proto, aby mě uklidnila.“

„Určitě ne. A nejen to, už má doma pár rukopisů od různých nakladatelství a bude dál pracovat na volné noze. Když se prý včera rozneslo, že jde do penze, začal jí nepřetržitě vyzvánět telefon. Můžeme jít? Zamluvil jsem stůl na jednu hodinu.“

„Ještě se skočím trochu upravit,“ oznámila Emily. „Netušila jsem, že půjdu na oběd s novým redaktorem. Kdybys mi to řekl předem, vzala bych si na sebe něco lepšího.“

„Vypadáš skvěle,“ ujistil ji Aaron, a když viděl naštvaný pohled, který na něj při odchodu z kanceláře vrhla, pobaveně se zasmál.

Na záchodě se na sebe Emily podívala do zrcadla. No, mohlo to být horší, pomyslela si. Krátký, nadýchaný účes jí v suchém jarním počasí dokonale držel. Ale jak toužila po světle modrém kostýmu, který si právě koupila pro oficiální příležitosti, na nichž vystupovala jako úspěšná autorka. Nicméně kalhoty smetanové barvy a blůza ze světle růžového hedvábí, které měla na sobě, nevypadaly špatně. To

oblečení působí exkluzivně, seriózně a přitom ležérně, pomyslela si. Umyla si ruce, načechrala si rusé vlasy a přejela si rty rtěnkou.

„Tak jdeme na to, Michaeli Devline,“ pronesla tiše. „A nezapomeň, že si kupuješ moji práci, takže je fuk, jak vypadám.“ Vrátila se do kanceláře Aarona Fischera. „Nepůjdeme pěšky?“ zeptala se.

„Proč ne,“ souhlasil. „Je to jen pár bloků odsud a po svých tam budeme dřív než taxíkem.“

„Jestli jdete k Felicity, přines mi ten její božský koláč s citronovým krémem,“ zavolal Kirk z vedlejší kanceláře. „Kvůli těm šíleným smlouvám nemám ani čas zajít si na oběd, a tak jsem si objednal salát. Jo, a vezmi koláč i pro Sandru,“ dodal, protože si vzpomněl na jejich společnou sekretářku. Seděla za velkým stolem ve vznešené, elegantně zařízené recepci před jejich kanceláří, která zaujímala celé horní patro malé, staré kancelářské budovy na Park Avenue, kde firma Fischer a Browne, literární agenti, sídlila.

„Já chci ovocný,“ upřesnila Sandra, když se otevřely dveře výtahu. Byla to starší, mateřsky vyhlížející žena, která pro ně pracovala od chvíle, kdy ukončila ekonomickou školu Katharine Gibbsové. „Já citronový krém nemusím a Kirk to ví, ale jemu přinese radši dva.“ Zamávala jim, dveře se s tichý zasyčením zavřely a výtah sjel bez jediné zastávky do přízemí.

Kráčeli po Park Avenue a pokračovali po Madison, až dorazili k čajovně U Felicity, kde šest dnů v týdnu podávali obědy a vynikající čaj. Přestože se kolem nacházelo nespočet elegantních restaurací, kdykoli byla Emily ve městě, chodila na jídlo sem. Mohla v podniku v klidu přemýšlet a skvěle tu vařili. Když vešli dovnitř, přivítala je samotná Felicity a s úsměvem natáhla paže k Emily.

Byla to žena s předčasně stříbrnými vlasy a tmavýma očima. Ona i její servírky nosily květované saténové šaty s hlubokým výstřihem a roztomilé sněhobílé čepečky jako služebné v osmnáctém století.

„Když Sandra volala kvůli rezervaci, doufala jsem, že je pro tebe,“ pronesla a políbila Emily na obě tváře. „Váš host už na vás čeká u stolu. Páni! Kdo to je?“

„Nový redaktor,“ odpověděla Emily sklesle. „Rachel odešla do penze.“

„Hmm,“ zamumlala Felicity. „Moc ráda bych s ním spolupracovala. Je to fešák.“

Skvělé, blesklo Emily hlavou. Každá žena, která Michaela Devlina viděla, si o něm myslí, že je sexy. Přesně tohle potřebovala: sexy chlapa, který jí pomůže psát pikantněji. Ale jak to udělá? A pak ho spatřila a zakopla o vlastní nohu jako nějaká naivní školačka. Rychle šokbrtnutí vyrovnala, ale cítila, jak jí rudnou tváře.

Když došli ke stolu, Michael Devlin vstal. „Aarone, rád tě zase vidím,“ pronesl s úsměvem. Měl velmi vysokou postavu.

Bylo to tam: měkká, poetická stopa Irska v jeho hlase. Emily se roztřásla kolena. Tohle bude horší, než čekala. Sotva si všimla, že je Aaron představuje, nicméně se jí podařilo natáhnout ruku. Při pohledu na Michaela měla pocit, že ho zná – opravdu zná –, a přesto to byl cizí člověk.

„Slečno Shannová, nesmírně mě těší, že vás konečně poznávám,“ pronesl Michael Devlin a podíval se na ni. „Rachel o vás pěla jen samou chválu.“ Než se opět posadil, přidržel jí židli. „Máte úžasný cit pro Anglii osmnáctého a devatenáctého století. A vynikající znalosti.“ *Kristepane*, blesklo mu hlavou. *Je fantastická. Ty nadýchané vlasy a ty pomněnkové oči. Hned bych ji chtěl ochutnat. Jak mám sakra spolupracovat s někým tak rozkošným, když se s ní chci okamžitě vyspat? Ty myšlenky ho ohromily. Ještě nikdy ho žádá žena tak silně nepřitahovala. Bylo to ztraceně neprofesionální.*

„Četl jste moje knihy?“ zeptala se tiše. Připadalo jí, jako by její hlas přicházel odněkud zdaleka. Michael byl skutečně úžasný. Musel měřit téměř 190 centimetrů, měl štíhlou, elegantní postavu, protáhlý, ostře řezaný obličej, jako uhel černé vlasy a temně zelené oči. Vypadal jako jeden z jejich

hrdinů, proboha. Snažila se na něj nedívat, protože kdykoli to udělala, zrychlil se jí tep. Ještě nikdy ji žádný muž tak silně nepřitahoval.

„Všechny ne,“ přiznal se, „ale než pro nás dopíšete tu příští, přečtu je. Řekla byste mi, o čem ten román bude? Ještě jsem neviděl synopsi, ale moc se na ni těším.“

„Emily synopse nedělá,“ vyhrkl Aaron. „Tedy přesné synopse. Může ti říct, o čem ta knížka bude, ale ne podrobně. Nemá ráda, když ji omezuje přesně daný děj. Obchodní oddělení je na to zvyklé.“

„Vždycky zhruba vím, o čem budu psát,“ vysvětlila Michaelu Devlinovi Emily, která se konečně vzpamatovala z počátečního šoku, že nový redaktor je skutečně fešák. „Ale zatímco píšu, příběh se rozvíjí sám od sebe. Asi to zní hloupě, ale je to tak.“

„Nepatřím k lidem, kteří se dohadují s úspěchem, slečno Shannová,“ opáčil. Cítil erekci. Co to má sakra za parfém? Voní jako šerík.

„Objednáme si?“ prohodil Aaron, když ke stolu přistoupila servírka. „Em, pro tebe jako vždycky, nebo si dáš dneska něco jiného?“

Emily zavrtěla hlavou. „Ne. To co obvykle, Aarone.“

Aaron objednal Emily lotrinský sýrový koláč se salátem a sobě zapékané kuře s těstovinami. „A konvici Keemunu,“ dokončil objednávku a tázavě pohlédl na svou společnici.

Michael Devlin si poručil svíčkový závitok s čedarem a dijonskou hořčicí v rajčatové omáčce. „Jak je velký?“ zeptal se servírky

Změřila si ho od hlavy k patám a odpověděla: „Na vašem místě bych si dala dva.“

Mile se na ni usmál. „Tak mi je přineste.“

„Tři šálky?“ chtěla vědět servírka.

„Tři,“ potvrdil Devlin. „A ať je čaj silný a horký, slečno.“

„Co bych pro vás neudělala, pane.“ Servírka se zachichotala a odkráčela.

Rozhostilo se dlouhé, trapné ticho. Emily se neodvažo-

vala na svého nového redaktora pohlédnout. K jejímu překvapení se jí hlavou honily nemravné myšlenky. Myslela vůbec někdy v životě na takové věci? Spisovatelky – přinejmenším inteligentní spisovatelky – se nezaplétaly se svými pohlednými redaktory. Na druhé straně, ještě nikdy tak přitažlivého muže nepotkala. Michael Devlin byl opravdu třída. A kromě toho, že vypadal jako filmová hvězda, z něho vyzařovala inteligence. Vrhla na něj nenápadný pohled. Jo. Byl moc hezký. A tak sexy. Ale odkud se v ní zničehonic vynořilo tohle silné libido? Pokud šlo o muže, Emily Shanská byla díky své výchově vždycky opatrná. Ulevilo se jí, když si všimla, že Aaron s Devlinem o něčem debatují.

Servírka jim přinesla oběd a všichni se rychle najedli.

„Moučník?“ zeptala se servírka a v očích se jí šibalsky zablýsklo. Obsluhovala Emily už mnohokrát. „Jak obvykle, slečno Shannová?“

Emily s úsměvem přikývla. „Bez toho by nebyla návštěva U Felicity úplná. Jsem bohužel obětí svých zlozvyků. Přinejmenším pokud jde o moučníky.“

„Pane Fischere? Pane?“ pronesla servírka.

„Dám si žemlovku,“ odpověděl Aaron. „S sebou mi zabalte dva koláče s citronovým krémem a jeden s ovocem. A vezmu si dvě stě gramů sypaného čaje.“

„Já bych si dal karamelový vaječný krém,“ prohlásil Michael Devlin.

Servírka odešla.

„Co si obvykle dáváte, slečno Shannová?“ zeptal se Michael Emily.

„Uvidíte,“ usmála se. „Těžko se to vysvětluje.“

„Teď jste vzbudila moji zvědavost, slečno Shannová,“ prohodil.

„Jestli spolu máme pracovat, co kdybyste mi říkal Emily a tykal mi?“ odpověděla. „Můžu vám taky říkat křestním jménem?“

„Přátelé mi říkají Micku,“ opáčil. „A já doufám, že budeme přátelé, Emily.“ Natáhl se přes stůl, stiskl jí ruku

a usmál se na ni. Potom její dlaň pustil stejně rychle, jako ji uchopil.

Kristepane! Zrudla jako pivoňka. Chová se jako jedna s jejích hrdinek. Ne. Chová se jako jedna z jejích kamarádek. Její hrdinky nejsou tak praštěné. K její úlevě přinesla servírka moučníky a další konvici horkého čaje.

„Co to je?“ chtěl vědět Devlin a tázavě se zadíval na talíř, který před ní servírka položila.

„Plátek Felicityina čokoládového dortu a kousek jejího ostružinového koláče,“ objasnila Emily. „Oba zbožňuju, ale nikdy se nedokážu rozhodnout, který si mám dát. A tak Felicity vymyslela tohle řešení. Elegantní, co?“

Michael se rozesmál. „Zdá se, že nemáš problém s váhou.“ Nabral si na lžičku vaječný krém. „Je vynikající. Felicity fakt používá vejce, že? Moje babička v Ballyfergusu dělala úplně stejný. Samozřejmě už nežije.“

„Myslela jsem, že ses narodil v Dublinu,“ poznamenala Emily.

„Chodil jsem tam do školy a na univerzitu,“ vysvětlil. „Když mi bylo dvanáct, rodiče zahynuli při autonehodě. Ujala se mě tátova maminka, ale mít celý rok doma dospívajícího kluka ji vyčerpávalo. Jezdílal jsem za ní do Ballyfergusu o školních prázdninách. Měli jsme jen jeden druhého. To je na irskou rodinu samozřejmě zvláštní. Většinou bývají hodně početné.“

„V tom případě máme něco společného, Micku,“ prohlásila Emily. Líbilo se jí, jak o své babičce mluví. Hlas mu překypoval vřelostí a upřímnou náklonností.

„Emily vychovaly její dvě babičky,“ zapojil se do hovoru Aaron. „Od narození. Obě jsem znal. Úžasné ženské!“

„Taky ti umřeli rodiče?“ zeptal se Michael soucitně.

„Ne. Byli na dítě moc mladí a měli jiné plány,“ odpověděla Emily. Když viděla jeho napůl překvapený, napůl zvědavý výraz, rozesmála se. „Někdy, až bude víc času, ti to povím.“

Mick Devlin potřásl hlavou. „Zdá se, že by stálo za to napsat o tvém životě román, Emily.“ Po těch slovech dojezdil krém a odložil lžičku. Emily ho okouzila. Je to praktic-

ká žena se smyslem pro humor a očividně velice romantickou povahou, pomyslel si s úsměvem.

„Ne, to ne,“ namítla. „Je to jen můj život, nic víc.“ Olízla si ze rtu drobek čokoládového dortu. Je dobrý posluchač, usoudila v duchu.

„Takže,“ pronesl Aaron, než se opět rozhostilo ticho, „teď je třeba, abyste se vy dva sešli a ujasnili si, jak tu malou změnu v tvém psaní provedeme, Em.“

„Není malá,“ namítla Emily. „Píšu romantické příběhy, ne erotické. Nejsem si jistá, že můžeš naučit starého psa novým kouskům.“

„Jsi dobrá spisovatelka, Emily, a začneme zvolna,“ chlácholil ji Mick. „Pro tvé čtenářky by to byl šok, kdybychom na to šli moc rychle. Ale podle toho, co se dneska prodává, by to nebyl šok pro všechny. Tvoje věrné čtenářky si tu knížku koupí, protože jsi ji napsala ty, a nové získáš na základě recenzí,“ dodal.

„Za předpokladu, že ty recenze budou dobré,“ podotkla Emily.

„Budou,“ ujistil ji. „Jsi třída a čtenářky tě zbožňují.“

„Co kdybys Michaela pozvala na víkend do Egret Pointe,“ navrhl Aaron. „Alespoň se blíž poznáte a bude se vám líp spolupracovat.“

Emily ten návrh lehce zaskočil. Představa, že bude ve svém domě sama s tímhle mužem, ji lákala. Ale samozřejmě půjde jen o práci, připomněla si.

„Nechtěl bych Emily narušovat soukromí,“ pronesl Mick chvatně. Bože, víkend s touhle úchvatnou ženou, co víc by si mohl přát. Ale samozřejmě půjde jen o práci, připomněl si.

„Ne, ne, rozhodně musíš přijet,“ oponovala Emily. „Vlastně se to ideálně hodí. Ještě jsem na té knížce nezačala dělat a tvoje připomínky budou určitě cenné. Podle mě bude nejlepší, když s tím začneme hned,“ dodala, ale neznělo to právě nadšeně.

„Než dostaneš strach,“ pronesl Mick bez obalu a krátce se jí podíval do očí.

„Ano,“ přiznala se a blesklo jí hlavou, jak ji už může tak dobře znát.

„Takže si stanovíme termín,“ přerušil je Aaron. Co se to děje? Cítil, že mezi Emily a novým redaktorem přeskočila jiskra. Ale jak je to možné? Neznají se ani dvě hodiny. A Emily nemá přítele. Pochyboval, že někdy měla. Nicméně také věděl, že není lesba. Něco se tu děje, ale co?

Zazvonil mobil a Emily sáhl do kabelky, kterou měla pověšenou na opěradle. „Promiňte, musím to vzít. Rino? Kde jsi? Aha. Dobře. Sedíme u Felicity. Budu připravená.“ Zaklapla telefon. „To byla Rina. Už všechno vyřídila. Za deset minut mě tu vyzvedne. Říkala, abys na ni počkal, Aarone.“

„Bože!“ zvolal agent a podíval se na Michaela Devlina. „Moje sestra,“ vysvětlil. Potom se obrátil zpátky k Emily. „Myslel jsem, že chce strávit celý den v salonu u Klingerové. Tohle je celý den?“

„Prý je tam na její vkus moc anorektických ženských s obličejem po plastice a umělým poprsím. Nechala si udělat manikúru, pedikúru a kosmetiku. Vždyť víš, že Rina se už necítí ve městě dobře, Aarone. Je z ní opravdová holka z venkova. Ona i Sam Egret Pointe milujou.“

Aaron pokrčil rameny. „Kdo by si byl pomyslel, že holka z rohu Riverside Drive a 81. ulice bude šťastná v takovém zapadákově, jako je Egret Pointe.“

„Hele, máme tam novou cukrárnu,“ zlobila se na oko Emily.

Zasmál se a vrátil se k pracovním záležitostem. „Takže kdy chceš, aby Mick přijel?“ zeptal se jí. „Tenhle víkend? Příští?“

„Hodí se mi obojí,“ prohlásila Emily. „Přizpůsobím se.“

Mick se chtěl tenhle týden podívat v Montauku po nějaké vilce, kterou by si pronajal na léto, ale tu najde vždycky, zvlášť když se nebude dohadovat o cenu. A kromě toho chtěl o Emily Shanské, neboli Emilii Shannové, vědět víc. „Přijel bych tenhle víkend,“ pronesl hlubokým, zpěvavým hlasem. „Jsem zpátky ve Státech skoro šest týdnů a na ví-

kend na venkov jsem si ještě nevyrazil. Venkov zbožňuju. Doporučíš mi nějaký penzion?”

„Aaron má moje číslo. Zavolej mi a já tě budu navigovat. Samozřejmě budeš bydlet u mě,“ pronesla Emily téměř bez dechu. Vysoký, pohledný muž s irskou zpěvností v hlase bloumající po městě by v Egret Pointe určitě vzbudil pozornost. Když s ním stráví celý víkend v domě a na zahradě, nikdo si ho pravděpodobně nevšimne, takže se o tom fešákovi doprovázejícím Emily Shanskou nebude drbat.

„Dobře, dobře,“ pronesl Aaron, kterému se ulevilo, že se tak rychle domluvili. Dovolil Michaelu Devlinovi, aby zaplatil účet, a vyzvedl si u servírky krabičku s koláči a sáček zeleného sypaného čaje. Rozloučili se s Felicity a před odchodem jí představili Michaela Devlina. Když vyšli na Madison Avenue, Rina v lexu právě přijížděla.

Zatroubila a zamávala na ně.

„Zatím se měj, Emily,“ rozloučil se Michael Devlin s úsměvem. „Budu se těšit se na víkend. Určitě odvedeme kus práce. Aarone, zavolám ti.“ Potom se otočil a odešel.

Rina zastavila u chodníku, aby mohla Emily nastoupit. „Ahoj, brácho,“ pozdravila Aarona. „Kdy s Kirkem přijedete odzimovat chatu?“

„Zeptám se ho,“ odpověděl Aaron. „Vypadáš ú-žas-ně, Rino. Nezhubla jsi?“

„Trhni si nohou, miláčku. Cinkni mi,“ pronesla, když Emily nastoupila do auta a zapínala si bezpečnostní pás. „Pa pa!“ Prudce vyrazila od chodníku a zařadila se zpátky do hustého odpoledního provozu.

„Měj se, Aarone!“ zavolala Emily, než Rina vytáhla okno.

„Kdo byl ten fešák, který šel s vámi?“ chtěla vědět Rina Seligmannová. „Panebože! Vysoký, snědý a hezký. Takových dneska člověk moc nevidí. Je heterosexuál? Nebo jeden z Aaronových a Kirkových kamarádů? A proč jste byli společně na obědě?“

„To je můj nový redaktor,“ vysvětlila Emily. „Rachel odešla do penze. To je na dlouhé povídání.“

„Máme před sebou dlouhou cestu,“ ujistila ji Rina. „Můžeš začít, zlato.“

Rina Seligmannová, za svobodna Rina Fischerová, Aaronova mladší sestra, byla manželkou milovaného egretpointského lékaře. Její manžel pečoval o Katyu Shanskou a Emily O'Malleyovou až do jejich smrti. Rina znala jejich vnučku skoro celý svůj život. Ta mladá žena sedící vedle ní byla ve skutečnosti ve stejném věku jako její nejstarší dítě. Poslouchala, jak jí Emily ve zkratce líčí dopoledne s Aaronem a oběd s novým redaktorem.

„Aaron nechce, abys přešla k jinému nakladatelství?“ zeptala se Rina.

„To bude podle mě poslední řešení,“ pronesla Emily pomalu. „Ale proč to dělat, když se tomu můžeme vyhnout? Všechny knihy jsem psala pro Stratford, Rino. Dokonce i s mým jménem a prodejními výsledky by to znamenalo začínat znovu.“

„Nejvíc mě na tom štve, že za nic z toho nemůžeš,“ poznamenala Rina.

„Jak řekla Rachel – jsem figurkou na šachovnici. Jestli mám útok té zpropadené královny zastavit, musím to zvládnout. J. P. Woodsové jsem naprosto ukradená. Jde jí jen o to, aby ji Martin jmenoval novou výkonnou předsedkyní Stratfordu a mohla se pomstít Micku Devlinovi.“

„Myslíš, že s ním dokážeš spolupracovat?“ zeptala se Rina. „Mám na mysli, aniž bys po něm vyjela. Je fakt pekelně přitažlivý. Jsem ráda, že není gay. To by byla fakt škoda. Nicméně kdyby byl gay, mohli bychom se všichni kamarádit a ve městě by měli o čem drbat.“

„Jo, je zajímavý,“ prohodila Emily. *Zajímavý* nebylo slovo, které chtěla použít, ale musí stačit. Jak by mohla Rině říct, že sotva se s Devlinem seznámila, představuje si, že je s ním nahá na pláži?

„Zajímavý? Zajímavý? Ten chlápek je úžasný, zlato!“ zvolala Rina a lexus se lehce vychýlil z dráhy. „Sakra, škoda že mi není jako tobě.“

Emily se rozesmála. „Nepodívala ses na jiného chlapa